

Kend din is

MICHAEL ENNGAARD, michael.enggaard@jp.dk

Astronaut

Lanceringsår: Ukendt, men før 1980
Producent: Oprindelig Eventyr Is, i dag Premier Is
Kalorier: 90 per 100 gram
Pris: 11 kroner

»Limonadeis med champagne- og solbærsmag og en vingummifigur.«

Så underspillet beskriver Mejerigården i Thisted, den nuværende ejer af Premier Is, en af det danske ismarkeds uomtvistelige klassikere, "Astronaut".

Fænomenet har begejstret generationer af yngre borgere i bøllehatter og blev oprindeligt udviklet af Eventyr Is – det er ikke lykkedes Morgenavisen Jyllands-Posten at fastslå lanceringsåret – og har siden 1995 prydet Premier Is' menukort. "Astronaut" er formet som en raket snarere end et rumskib, og isens navn henviser til den vovehals, der bemander *voyageren* i toppen af kabinettet. Her er nemlig ikke bare, som de beskedne folk på Mejerigården anfører på emballagen, tale om en vingummifigur. Her er tale om en vingummi formet som en astronaut.

Nedkølet til fem minusgrader bliver astronauten en noget stiv karl at få i munden, men det er netop i den relativt langstrakte mundoptøningsproces, hvor vingummimens konsistens indhyllet i champagne- og solbæreffekter skifter fra hård til blød, at magien ligger.

Kim Villadsen, marketingschef ved Premier Is, oplyser, at vingummierne ikke er helt almindelige.

»Vi får vores vingummier specialfremstillet på en fabrik i Schweiz,« forklarer han.

Mange forbrugere har på et eller andet tidspunkt i deres liv haft den rystende, men alligevel glædelige oplevelse, at deres israket var udstyret med mere end én astronaut. I de tilfælde har der altså været tale om egentlige opsendelseshold.

»Det sker, at der kommer flere vingummier i "Astronaut", men det har vi nu aldrig fået klager over,« siger Kim Villadsen.

»Det skyldes, at vingummierne puttes i manuelt. Derfor kan det ske, at der ryger flere i,« uddyber han.

Astronauterne i "Astronaut" ligner til forveksling bamser.

Jyllands-Posten har testsmagt "Astronaut", og også på denne plads udfører vi den kritiske journalistik, som avisen er garant for.

Vi købte to "Astronaut" hos en kælderforhandler i Mikkel Bryggers Gade i København, og redaktionen anede straks en kontroversiel historie. Begge is smagte fuldstændig, som "Astronaut" skal smage, men isene var ikke bemandede af astronauter. Premier Is havde sendt gule vingummibamser på mission.

Kim Villadsen, du har tidligere fortalt, at I får specialfremstillet vingummiastronauter i Schweiz. Hvorfor finder jeg så klassiske bamser i isene?

»Jeg medgiver, at vingummierne ligner bamser, men hvis du kigger godt efter, vil du opdage, at bamsen er udstyret med særlige briller og andet rumudstyr. Det gør dem til astronauter. De er produceret samme sted, som de altid er produceret.«

De ligner ikke de astronauter, der er afbilledet på emballagen. Er du sikker på, at I ikke er løbet tør for de specialfremstillede astronauter og har lånt et kilo bamser af Haribo?

»Ja, det er jeg helt sikker på, at vi ikke har. Det vil aldrig forekomme.«

HVORFOR NU DET?

Børn skal selv skrive børnebog

■ Renée Toft Simonsen udgiver ny børnebog, som barnet selv skal skrive.

■ Det er med vilje og på ingen måde fup, mener forfatteren.

MIKKEL FYHN CHRISTENSEN
mifc@jp.dk

? Renée Toft Simonsen, hvor mange bøger har du skrevet?
»Jeg har vel skrevet 10-12 børnebøger, en ungdomsbog og en roman.«

? Nu har du sammen Anna Prip skrevet bøgerne "Mit liv som delebarn" og "Mit liv som deleetenager". Tog de lang tid at skrive?

»De tog ikke så lang tid som en roman, men tog alligevel et stykke tid, for der var meget at snakke igennem, omkring hvad vi ville, og vi

skulle stille de rigtige spørgsmål, så det tog da nogle lange weekender at skrive.«

? Jamen, der står jo næsten ingenting ...

»Nej, men det er jo det, der er pointen med bøgerne. Delebarnet skal skrive sin egen historie. Det er et forsøg på at hjælpe delebarnet med at få formuleret sin egen historie. Vi er alle sammen gjort af narrativer, og de historier, der bliver lavet om vores liv, er også en del af vores liv. Når forældre bliver skilt, opstår der meget tit historier, som er fars eller mors historier, og så går barnets historier tit tabt. Dette er et ønske om at lade barnet selv fortælle historien.«

? Du har udgivet en bog, som koster 149 kroner, og som

læseren selv skal skrive. Er det ikke fup?

»Nej, det er hensigten med bogen. Vi har faktisk tænkt over det.«

? På side 33 er der billeder af forskellige typer stof, og så er der tegnet en hvid stiplede linje og en saks. Hvad er meningen?

»Jamen, det er, fordi det ofte er sådan, at far og mor har tendens til at finde nye partnere, og så er det tit sådan, at børn tit får nye søskende, og det kan være lidt svært at holde styr på, hvem der er familie, og hvem der ikke er, men dem har vi gjort plads til, for de bliver en meget stor del af barnets univers, for selv om bonus ikke bor hos far, når barnet er hos far, så er de hos mor, når barnet er der. Derfor har vi gjort plads til at klistre billeder ind af

bonussøskende og søskende på side 33.«

? Du har selv fire børn. Er de meget kloge?

»Ja. De er superkloge.«

? Jeg spørger, fordi når barnet har skrevet 117 sider i den bog, som du tager æren for, når vi frem til afsnittet om børnehaven. Hvordan i al verden skal et børnehavenbarn kunne skrive 117 sider?

»Det kan et børnehavenbarn ikke, og der er det tænkt sådan, at forældrene kan hjælpe. Statistikken viser, at det er inden for de første tre år, at forældrene bliver skilt. Det har nok noget at gøre med det chok, det er at blive forældre, og så går mange ind i en kamp om, hvis behov det er, der skal opfyldes. Når det sker så tidligt, har børnene tit svært ved at huske, og så begynder de at spørge, om mor og far nogensinde har boet sammen. Mine børn var rigtig små, da jeg gik fra min kæreste. Min datter var omkring to år, da hun sagde, "nu er far helt alene på Søbakken", for hun kunne godt se, at hun, lillebror og jeg var flyttet væk. Hun kunne ikke huske, præcis, hvad der var sket, men hun havde alligevel nogle reaktioner, og så kunne jeg eksempelvis skrive i bogen, hvad der egentlig skete – om barnet græd, eller om solen skinne. Så kan man som barn senere vende tilbage og få en forståelse for, hvem man er. Så det er en hjælp til at huske en historie, og jeg tænker også, at selv om et barn har lært at skrive, kan forældrene godt være med til at udfylde bogen.«

? Uha, er det ikke præcis den slags, skilsmisseforældre kan komme voldsomt op at skændes over?

»Barnet er jo ikke blevet skilt. Barnet har stadigvæk far og mor. Barnet hører stadig sammen med begge to. Bøgerne er en helt konkret fysisk illustration af, at dette lille menneske stadig hører til hos både far og mor. En af de vigtigste opgaver for voksne i skilsmisse er at finde rundt i hele det morads af følelser, der er i spil. Der er flere historier involveret i det her. Det er ikke kun min version af historien, der tæller, og det gælder for alle involverede parter. Her handler det om, at barnet også har en historie. Her skal det ikke være mors følelser, der fylder, eller fars følelser, der fylder.«

Renée Toft Simonsen har nu udgivet to bøger for børn og unge – som selv skal formulere indholdet ved at udfylde tomme felter. Arkivfoto: Christian Sølbeck Klindt